

Klemenčič:

O ta vivček!

II.

Jožek, Jožek!« zakličejo mama, a fantička ni od nikoder. Radi bi ga poslali v prodajalno po sol. Stopijo torej iz kuhinje na vežni prag, da bi se slišal njihov glas bolje. Komaj pa pridejo na prag, že prileti v eni sapi sosed Ožbolt in zakliče: »V vašem skednju mora pa goreti. Poglejte, kako se kadí!« Mati od strahu ne vedo, kam naj bi se obrnili. Sosed hitro pograbi škaf vode in leti na skedenj. Od drugih strani pa prinesó druge škafe in golide.

Dobro, da so sosedje hitro opazili dim in prišli gasit. Tlela je samo še slama. To se je dalo hitro pogasiti. V prvi razburjenosti in strahu pa niso utegnili niti preiskovati, kako je nastal ogenj. Ko je bila nevarnost odstranjena, so začeli šele ugibati, kdo bi bil zažgal. Dolgo si ni bilo treba beliti glave. Ob kupu je ležal dedov vivček, ne daleč pa Jožek. Hitro so spoznali vsi, da je vivček vzrok nesreče.

Jožka so odnesli mati še nezavestnega v posteljo. Precej časa je ležal v omotici; polagoma pa se je le začel spominjati, kaj se je bilo zgodilo.

Z žveplenkami v žepu je krenil Jožek na vrt. Začel je premišljevatí, kje naj bi zapalil vivček, da bi ga nihče ne videl. Na vrtu ne! Tu bi ga lahko zapazil kdo sosedovih. Skedenj bo najbolj varen kraj! Da bi bil pa popolnoma varen, zleze za kup slame in si prižge vivček — kakor je opazoval deda pri tem opraviu. Z največjo zadovoljnostjo potegne dvakrat, trikrat dim iz vivčka in ponosno opazuje oblačke dima, ki se polagoma izgubljajo. Kmalu pa začuti, da mu v želodcu nekaj ni prav in da se mu vrti v glavi. Misli si, da je to le nekaj slučajnega in da bo kmalu prešlo. Še bolj pogumno potegne, a tembolj se mu vrti po glavi. Kar naenkrat pa zapleše cel skedenj okrog njega. Vivček odleti v slamo, Jožek pa k sreči v drugi kot. Slama se je vnela, začela tleti in se kaditi.

Mama so skrbno hodili gledat, kdaj se bo Jožek zbudil.

»Zakaj si pa kadil,« ga vprašajo, ko izpregleda.

»Mislil sem, da je to dobro, ker imajo tudi ded vedno vivček v ustih,« se opravičuje Jožek.

»Poglej, v kako nesrečo bi bil kmalu pripravil sebe in nas in celo vas. Zgorel bi bil lahko ti; in kdo vé še, koliko premoženja. Ali bodeš še kadil?«

Jožek se hitro spomni, kako neprijetno se mu je vrtelo po glavi, ko je vlekel dim iz vivčka, zato odgovori prav odločno:

»Čisto res — nikoli več!«

Fr. Žužek:

V žarkih upanja.

*Pa po dolgem času
zopet se je solnce prismejalo,
zasnežena polja
z zlatimi demanti posejalo.*

*In ves dan se smeje
pa k zatonu vozi se počasi,
kot da trdno upa:
bližajo se nam le boljši časi.*

*Ej, jaz tudi upam
in sem dobre, razigrane volje,
da ves dan bi vriskal
čez to belo, neizmerno polje.*

